PANORAMA VAN 13 NOVEMBER 1941, No. 46 — JEUGD

SJORS

VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

gaat wandelen

HET KABOUTERTJE *dat graag pronkte*

Illustraties van A. van Bers

Kabouter Babbelman pronkte zo graag! Men had aldoor gezegd: „Het zal wel overgaan, als Babbelman een dagje ouder wordt."

Maar geen sprake van, hoor. Het kaboutertje was al zeventig jaar en had al spierwitte haren en nog was hij de grootste opschepper van heel kabouterland.

Op zekere dag wandelde Babbelman op zijn eentje door het bos. Hé, wat zag hij daar? Op een kleine boomstoppel hing een pet, een echte mensenpet. Babbelman keek en keek en kon zijn ogen maar niet geloven. Toch eens even zien, of die hem paste. Hup, daar ging zijn modie muts met rode nopjes, en met een zwierige zwaai zette Babbelman de pet op. Hij stapte naar het vijvertje, dat in de buurt was, en keek in het water naar zijn spiegelbeeld. Babbelman had heel zijn leven al zin gehad, om zich eens te kleden als de mannen en jongens in de stad. „Dan zou ik er wel heel gewichtig uitzien," dacht hij, „dat kan niet anders."

Hij dacht en peinsde totdat het donker was geworden. Maar toen had hij dan ook 'n reuzen-plannetje klaar. Hij ging op weg naar de stad. Het was al helemaal donker toen hij er aankwam. De meeste mensen waren naar bed en het was overal stil en rustig. Babbelman liep door de duistere straten en deed zijn best om een klerenwinkel te ontdekken. Dat viel niet mee, want het was zó pikdonker, dat zelfs de kabouteroogjes maar weinig konden onderscheiden.

„Had ik maar een lampje bij me," dacht Babbelman, „dan kon ik wat bijlichten."

Pas had hij dat gedacht, of daar zag hij, vlak voor zich, twee kleine gloeilampjes. Hé, dat leek wel toverij. Maar hij zou er toch maar een dankbaar gebruik van maken. Hij stak zijn hand al uit naar de lampjes, maar hij trok ze even gauw terug.

„Ai!"

Nu pas bemerkte hij, dat die lichtjes aan een kat vastzaten en dat het niet anders waren dan de oogjes van het dier.

„Miaauw," zei de kat, „ik ben Krabbelman. En wie ben jij?"

„Ahum," zei het kaboutertje, „aangename kennismaking, mijn naam is Babbelman."

„Uit kabouterland?"

„Uit kabouterland."

„Waarom zeg je dat niet eerder, dan had ik je niet gekrabd. Je greep zo gek met je hand naar m'n kijkers."

Toen vertelde het kaboutertje, waarom het dat gedaan had.

„Miaauw," zei de kat, „heb je licht nodig? Dan kom maar gauw mee. Ik licht je gratis bij."

De kat was heel goed bekend in de stad. En na enkele minuten stonden ze al voor een grote winkeldeur. Die was natuurlijk stevig op slot. Krabbelman, de kat, stelde voor, om door het keldergat te kruipen. Daar wist hij de weg wel. Maar Babbelman voelde daar niets voor. Een gesloten deur is voor een kaboutertje immers nog minder dan niets. Ze komen er gemakkelijk doorheen. Hoe ze dat doen? Ja, dat weet ik ook niet. Al lig ik elke nacht te loeren, ik heb er nog nooit een binnen zien komen.

Toen Babbelman eenmaal binnen was, liet hij de kat ook in. Samen liepen ze toen de winkel door en hij bekeek alles nauwkeurig. Hij had het meeste zin in een grijze broek en een lichtgekleurd, geruit jasje. Hij deed er 'n vuurrode das bij aan en een paar gebloemde pantoffels. Alles was hem veel te groot en te wijd, al had hij dan ook het kleinste pakje uitgezocht. Maar Babbelman vond, dat 't niet zoveel hinderde. Hij stroopte de broek goed omhoog, sloeg de mouwen van het jasje naar binnen en vuldede pantoffels op met papier. Daarna ging hij op weg naar huis.

„Miaauw," riep Krabbelman, „het is prachtig en dat meen ik."

Natuurlijk geloofde het kaboutertje dat. Hij bedankte de kat heel hartelijk voor z'n hulp en ging toen maar aanstonds op weg naar huis. 's Morgens in alle vroegte kwam hij in kabouterland aan.

Trots als een pauw stapte hij rond. Er waren nog niet veel kaboutertjes buiten. Wel hoorde hij, dat er steeds meer kwamen en dat ze samen fluisterden. Ze zijn jaloers, dacht hij, en verbaasd, en misschien ook wel een tikje bang, nu ik er zo gewichtig uitzie. En hij stapte nog een poosje heel parmantig door. Maar wat hoorde hij nu voor een geluid? Het leek wel, of ze proestten. Babbelman rukte zijn pet omhoog, keek om en.... zag daar een troepje kabouters, die zich krom lachten om hem.

„Kijk, die paljas," riepen ze.

„Heidaar, clown," schreeuwden ze.

Dan lachten ze, dat ze schaterden. Er kwamen er steeds meer bij. Ze hadden nog nooit zo iets belachelijks gezien!

Wat was dat een tegenvaller voor Babbelman. Dat had hij helemaal niet verwacht. Hij wist niet beter te doen, dan er maar stilletjes tussenuit te gaan en zo vlug mogelijk terug naar de winkel. Het was nog vroeg. Gelukkig voor het kaboutertje, anders zou hij ook daar duchtig worden uitgelachen. Toen hij bij de winkel kwam, merkte hij echter tot zijn schrik, dat de deur niet gesloten was. De winkelier werkte al ijverig in zijn zaak. Juist toen Babbelman binnenkwam,

VERDWIJNENDE DIEREN

*

Dat zekere soorten dierenrassen worden uitgemoord, dat blijkt wel degelijk uit de volgende cijfers: Jaarlijks worden er 36.500 olifanten gedood, veel meer dan er geboren worden. In de laatste gebieden waar zij zich nog ophouden: Tanganyika en de papyrusvelden van de Groote Meren in Midden-Afrika, worden elk jaar tusschen de 1.000 en 2.000 nijlpaarden neergeschoten.
De zebra is zoo goed als uitgeroeid; giraffen komen alleen nog voor in Kenya en Tanganyika. Okapi's vindt men nog slechts in 'n beperkt gebied van de Congo.

raapte hij van de grond het pakje kleertjes op, die het kaboutertje die nacht had achtergelaten. Hij legde ze op de toonbank en wilde ze eens goed gaan bekijken. Maar ineens sprong hij verschrikt opzij. Had daar niet iemand aan zijn broek getrokken?

„Hé, kleine uk," riep hij verbaasd, toen hij het dwergje zag staan, „wat moet jij van me?"

„Ik.... ik kom als je blieft mijn kleren terug vragen," stotterde Babbelman, „die daar zijn van mij."

Nu zag de winkelier pas goed, wat de kabouter aan had.

„Zo, zo," zei hij, „heb je gestolen bij mij? Prachtig, hoor. Voor straf krijg jij je kleren niet terug. Loop jij maar met dat carnavals-pakje. Ik ben veel te blij met dit echte kabouterpak. Wat zullen mijn kinderen daar schik in hebben!"

En al praatte en smeekte Babbelman nog zo lang, hij kreeg zijn plunje niet terug. Toen zat er niets anders voor hem op dan zo maar weer terug te gaan naar huis.

Ach, wat werd die opschepper uitgelachen. De kabouterkoning besliste, dat Babbelman een jaar lang in dat mensenpak moest blijven rondlopen. Er zat niets anders op dan te gehoorzamen. Maar toen dat jaar om was, had Babbelman het pronken voor goed afgeleerd.

SPARLA

BONT ALLERLEI

Letterspel van Sjors

Hoe je 't spel voorbereidt.

Je neemt een schaakbord of je maakt er een. Dan knip je van karton (wie 't netjes wil doen, zaagt ze van dun hout) vierkantjes, die zowat even groot zijn als de vakjes van het bord. Op die vierkantjes zet je 'n letter van het alfabet. Tweemaal het hele alfabet, op de letters Q en X na. Die laten we weg. Je hebt dus nodig: 48 vierkante plaatjes, die elk één letter dragen. Dan plaats je al die stukjes op het schaakbord, zoals de afbeelding aangeeft. Dus ook in die volgorde.

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	A	B	C	D	E	F	G	H
2	I	J	K	L	M	N	O	P
3	R	S	T	U	V	W	Y	Z
4	A	B	C	D	E	F	G	H
5	I	J	K	L	M	N	O	P
6	R	S	T	U	V	W	Y	Z
7								
8								

Tekeningen Latte.

Hoe spelen we?

Elke medespeler mag om de beurt één zet doen. Dat wil zeggen: hij mag één letter opnemen en die ergens anders leggen of ruilen van plaats met een andere letter. Aldus moet hij trachten een woord te vormen (een goed gangbaar Nederlands woord, hoor!) van minstens drie letters. Woordjes van twee letters, zoals: de - en - al - ei enz. tellen niet mee. Dat is te gemakkelijk. Zoveel letters als het gevormde woordje telt, zoveel punten behaalt die aan zet is.

Regels van het spel.

1. Ieder mag om beurten maar één zet doen.
2. De gevormde woordjes zijn alleen goed, als ze gelezen worden van links naar rechts, of van boven naar beneden, of schuin van boven naar recht beneden. Dus *niet* van rechts naar links, of van onder naar boven.
3. Het kan gebeuren dat men een kruiswoord vormt, d.w.z. dat men te zelfder tijd een woordje maakt van boven naar beneden *en* van rechts naar links. Dan wordt het gehele aantal punten met 2 vermenigvuldigd.
4. Een woordje schuin van boven naar beneden (rechts) vermenigvuldigt het aantal punten door 5. (Bovendien geldt de vorige regel natuurlijk ook).
5. Wie 'n vierkantje aanraakt en aan de beurt is, moet er mee zetten.
6. Het aantal punten, dat men het eerst behalen wil, wordt telkens vooraf bepaald. B.v. 250 of 500, enz.
7. Wie er in slaagt in één zet het woordje *Sjors* te vormen, krijgt, afgezien van alle andere punten, 100 punten extra, die echter niet voor vermenigvuldiging in aanmerking komen.
8. Tussen de letters van het gevormde woord mag geen leeg hokje liggen. Dit maakt 't woord ongeldig. Men mag niet tweemaal hetzelfde woord vormen.

Een paar voorbeelden.

Piet is aan beurt. Hij neemt in rij 4, horizontaal de C van het derde vakje en ruilt ze bijvoorbeeld met de I van 2 horizontaal. Daardoor krijgt hij op 4 horizontaal het woordje: B I D = 3 letters = 3 punten, maar, in 3 vertikaal heeft hij tevens het woordje „T I K T" gevormd. Dat zijn 4 letters, dus ook 4 punten. Bovendien kruisen de woorden „Bid" en „tikt" elkaar. Het aantal punten moet dus nog met 2 worden vermenigvuldigd.

Dus in totaal:

Bid = 3 p.
Tikt = 4 p.

2 × 7 p. = 14 p.

Piet heeft door die ene zet dus 14 punten behaald. Nu komt Jan aan de beurt. Die neemt de W. van 3 horizontaal en ruilt ze met de U. Hij krijgt aldus van boven naar beneden 't woordje: N U F. Dat zijn 3 p. Maar schuin van boven naar rechts beneden lezen we ook het woordje: M U G: ook 3 p. en volgens regel 4 = 3 × 5 = 15. Dus:

N U F = 3 p.
M U G = 15 p.

18 p.

En daar de woordjes elkaar kruisen (regel 3) wordt het aantal punten nogmaals vermenigvuldigd met 2. Totaal: 36 punten met een enkele zet.

Begrepen?

Men kan ook een dambord gebruiken en dan nog een stel letters meer gebruiken. Naar believen. En nu maar aan 't spelen, je zult er heel wat pleizier aan beleven en 't hele huishouden kan eraan meedoen.

PE-PUZZLE

Vul horizontaal woordjes in.

1. Tot poeder gemalen kruid.
2. Wapen.
3. Vrijbuiter.
4. Vergrootglas.

1. P E - - -
2. - P E - -
3. - - P E -
4. - - - P E

Oplossingen vorig nummer

AANVULPUZZLE

L	A	N	D	E	N
P	L	A	A	T	S
B	E	L	A	S	T
B	E	K	L	A	D
H	O	E	P	L	A

LADDERPUZZLE

Kast - Kant - Kans - Hans - Hals - Huls.

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

Teekening eigen atelier

DERTIGSTE DRAMA: *VERJAARSFEEST*

De feestcommissie, bestaande uit meneer Zuur en André Lotto, zat met de handen in 't haar. Er was een fuif op touw gezet wegens het huwelijk van mijn tante Bertha met den heer Knops, dat Dinsdags zou plaatsgrijpen, en ze hadden daar de Schuur al voor gehuurd. (De Schuur was een voormalig stuk wasscherij, nu aangetrokken bij café Veldzicht en beschikbaar voor bruiloften en partijen, gratis als er wél, voor eenige guldens als er géén vertering uit het café betrokken werd).

Maar ach en wee: het feest was afgelast. Het bruidspaar paste er voor. 't Werd te druk en te vermoeiend, zei Knops; hetgeen, uit het Eigenheimsch in 't Nederlandsch vertaald, zeggen wou: te duur. Daar záten ze nu met hun Schuur. Die was besproken, en zelfs al betaald! Dat geld was in 't water gegooid, en dat was zonde, vond meneer Zuur. Hij liep dan ook 's Maandagsmorgens met een gezicht als een stervende geranium.

's Middags keek hij.... ik weet niet hoe; anders. Hij draaide alle kanten op en keek af en toe met raadselachtige blikken naar mij. Ik voelde, dat er wat kwam, maar ik wou niets vragen. Hij moest er maar zonder hulp uit zien te komen.

Eindelijk trad hij op me toe, en hij haalde zijn zakdoek te voorschijn en veegde zijn transpiratie en een halve sigaret van zijn gezicht. „Beppie," zei hij, „'t is morgen de zevenentwintigste, niet?"

„Waarschijnlijk wel," zei ik, „aangezien 't vandaag de zesentwintigste is."

„En de zevenentwintigste s een feestdag...."

„We hopen er ten minste allemaal het beste van," zei ik.

„Jij bedoelt die trouwerij," zei meneer Zuur, „maar ik bedoel iets anders. Je wordt morgen achttien, Beppie."

„Dat wist ik al," zei ik. „Maar hoe weet ú 't?"

Hij zwaaide met zijn hand en lachte flauwkens. Toen zei hij: „Zeg, Beppie, ben je nog vrij?"

Ik ben nogal taai, anders was ik toen van mijn stokje geduikeld.

„Voor morgenavond bedoel ik," ging hij voort. „Of doe jullie thuis iets?"

„We vieren geen verjaardagen van de kinderen," zei ik. „Dat zou te druk en te vermoeiend worden."

Hij stak een sigaret aan, schoof een paar doozen op een plank scheef en toen weer recht en sprak: „De achttiende verjaardag van een meisje moet gevierd worden; en we hebben nu tóch de Schuur te onzer beschikking; dus...."

„O, meneer Zuur!" zei ik.

Hij wischte zijn gezicht af, en ik wischte een gedeelte van het mijne af, want ik voelde me diep ontroerd. Hij gaf me een correspondentiekaart en zei: „Misschien wil je even lezen!"

Ik las: „De Feestcommissie heeft de eer, mejuffrouw Beppie Wiedt uit te noodigen, deel te nemen aan een bescheiden dansfeest in de Schuur, Dinsdag aanstaande te acht uur namiddag, ter viering van haar achttienden verjaardag."

„Meneer Zuur," zei ik, „'t is heusch te veel!"

„Heelemaal niet," antwoordde hij. „Je achttiende verjaardag komt maar één keer. De achtentwintigste komt waarschijnlijk vaker, maar daar hoeven we nu nog geen zorg over te hebben. Zorg maar dat je er om acht uur bent. André zal voor een gramofoon en platen zorgen. En zeg nu maar niets — er komt volk."

Mijn vader keek nijdig en gaf geld voor een paar kousen. Mijn moeder vond het grooten onzin en begon gauw mijn sierlijkste jurk op te knappen. Ik ging bij Jaantje hooren en zij was natuurlijk ook genoodigd, maar ze leek mij een tikje jaloersch.

„Nu ben je wel haast verplicht om hem te nemen," zei ze.

„Hoeveel grond wenschte u te koopen?" — „O, niet zoo erg veel, m'n bloempotje vol."

Teekening H. Rotgans

„Als hij me vraagt, neem ik hem ook,” antwoordde ik.

„Een verschil van een jaar of dertig telt niet meer mee tegenwoordig.”

„Welnee — wat *is* dat heelemaal?”

Zij gaf het op en probeerde wat anders.

„Je zult je handen wel aardig vol hebben om je speech klaar te maken, Beppie.”

„Speech? Welke speech?”

„Nou, meneer Zuur zal wel op je toasten, en dan moet je antwoord geven.”

Daar had ze me mee. „O gruwel!” riep ik, en waarschijnlijk keek ik erg benauwd — ze kreeg ten minste wroeging, dat ze me gesard had.

„Ik zal je wel helpen,” zei ze. „Ik heb eens een prijs gehad voor een opstel: „Insecten om ons heen”. Kom vanavond maar bij mé, dan gaan we aan den slag.”

Ik ging, en nam een pond toffees mee, want met een leegen mond kan Jaantje niet goed denken. We hadden heele vellen volgeschreven, toen haar moeder kwam zeggen, dat 't twaalf uur was, maar toen ik 't thuis overlas, vond ik 't niets. Jaantje dwaalde steeds af naar de insecten.

Ik zou heele hoofdstukken noodig hebben om dien feestavond te beschrijven. Iedereen was zoo aardig tegen me, dat ik me afvroeg, of ik geen millioen had geërfd zonder het te weten.

We dansten onze zolen zoowat door. Minstens vijf jongelui vertelden me, dat ik een snoes was, en aangezien ik gefuifd werd, kon ik slecht antwoorden, dat zé gek waren. Ik moest ze allemaal een beetje aanmoedigen, vond ik, al kwamen daar allerlei complicaties uit voort. Maar, zooals Jaantje zei, 't was geen dag voor zure gezichten.

Om half twaalf ging meneer Zuur naast de piano staan om namens allen te hopen, dat ik lang zou leven en den Kleinen Bazar en 't heele dorp zou tooien. „Op haar gezondheid!” besloot hij, maar de limonade was al op, dus dronk men maar Weespermoppen en schuimpjes. Eén knaap kreeg een stuk baksel in zijn luchtpijp en schoot proestend en stoomend naar buiten.

Ik had een raar gevoel in mijn maag, toen ik naast de piano ging staan, en doordat ze klapten, werd 't nog erger. Ik zei ongeveer dit, geloof ik:

„Geachte feestcommissie en beste vrienden en vriendinnen, ik dank jullie verschrikkelijk. 't Is een knalavond geweest. Ik zal jullie nooit vergeten, al word ik tachtig met volkomen verlies van m'n stralende jeugd. Ik zal voortaan geen schuimpje of geen flesch champagnecider meer kunnen aankijken, zonder er aan terug te denken. Ik hoop, dat meneer Zuur en meneer Lotto en alle jongelui nog vele generaties lang zullen leven in blakenden voorspoed. Meisjes, driewerf hoera voor de mannelijke jeugd van Eigenheim!”

Er steeg een hoeraatje op, waar de muren van scheurden. Doodzenuwachtig gaf meneer Zuur toen antwoord namens hemzelf en de jongens. We zongen allemaal samen: „Mooi weer vandaag, mooi weer vandaag, het is vandaag mooi wee-eer.”

Ik ontdekte, dat ik aan negen jongens beloofd had, dat ze me naar huis mochten brengen. Maar we liepen langzaam, en ze kregen ieder een minuut. Ai mij! Zal ik nog ooit van mijn leven zoo veel chance hebben?

BEPPIE

HET EENENDERTIGSTE DRAMA SPEELT VOLGENDE WEEK

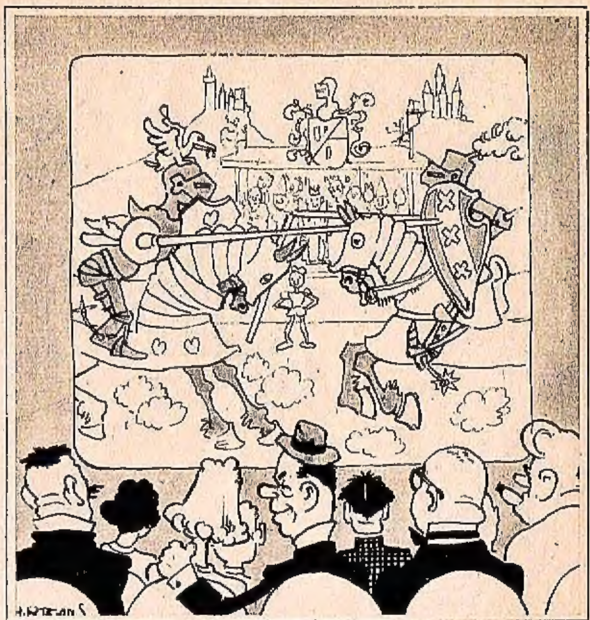

Teekening F. Piet

„Hetzelfde model met terugtraprem is vier gulden duurder, mevrouw!”

Teekening F. Giliam

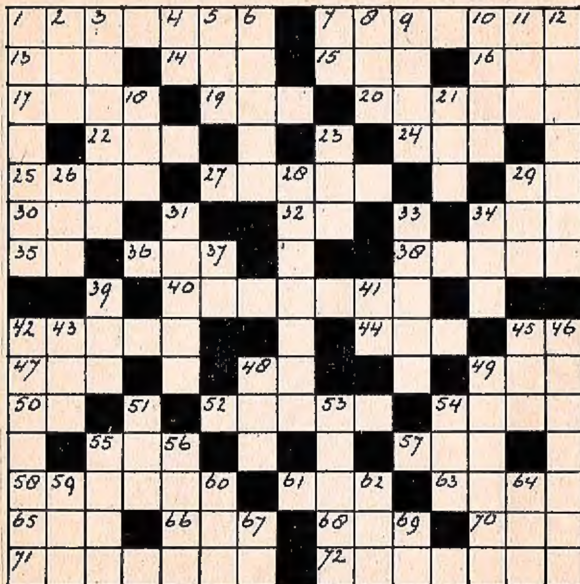

„Nee, liefste, tegenwoordig niet meer, dat is bij politieverordening verboden.”

Teekening H. Rotgans

Als mijn hond een vreemde kwispelstaartend begroet, durf ik met dien man vriendschap sluiten. Teekening H. Backer

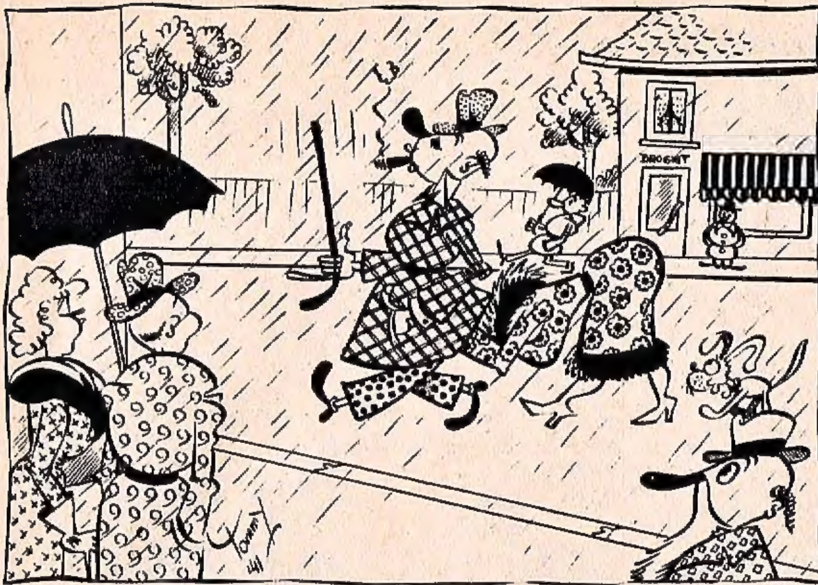
KRUISWOORDPUZZLE

HORIZONTAAL :
1 Tabakssoort
7 Plan
13 Bid
14 Visch
15 Deel van het jaar
16 Portugeesche bezitting
17 Echtgenoot
19 Voedsel
20 Natuurverschijnsel
22 Zijtak van den Donau
24 Insect
25 Zoogdier
27 Wapen
29 Rivier in Azië
30 Duitsche badplaats
32 Voorzetsel
34 Maat
35 Tijdsbepaling
36 Belofte
38 Dorp in Zuid-Holland
40 Vermindering
42 Familielid
44 Boom
45 Godsdienst
47 Soort
48 Landbouwwerktuig
49 Erg
50 Voertuig
52 Onmenschelijk
54 In de Grieksche mythologie de gemalin van Tyndareus
55 Uitroep
57 Voegwoord
58 Stad in Gelderland
61 Brabantsch dorp
63 Te gader
65 Keurig
66 Ongebonden
68 Getal
70 Vaarwel
71 Groentekweeker
72 Stad in Noord-Holland

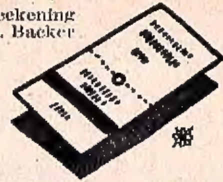
VERTICAAL :
1 Gebergte in Europa
2 Papegaai
3 Straal
4 Voorzetsel
5 Zoogdier
6 Rust
7 Voorzetsel
8 Nieuw (in samenstellingen)
9 Kleur
10 Zijtak van de Elbe
11 Staaf
12 Gelijkenis
18 Nauw
21 Stof
23 Water
26 Vogel
28 Uitstalling
29 Vreemde munt
31 Insect
33 Riem
34 Wapen
37 Lidwoord
39 Gewicht
41 Riviertje
42 Helper
43 Bloeiwijze
45 Deel van een machine
46 Soort ijzeren haken
48 Gebied
49 Overweging
51 Uitroep
53 Duitsche stad
54 Onderricht
55 Tegen
56 Moedig man
59 Hond
60 Afgemat
62 Groente
64 Vaarwel
67 De oudere
69 Zangnoot

Oplossing vorig nummer

K A L E B A S   T R O M M E L
O R K   A V I A T E U R   D R A
K A   B   E   R E   I D A   A F
A   S O L   T I N T   E L P   H
R O O D   K   A D E M   P   D E
D O M   H A P   E L A N   K E I
E G   I E R   A R   K   K   R D
A L B I N O   J   K E E T
P A A R   S   A K E L E I
O P   S   B   P A   A R K   G A
D E N   L A M A   H A K   W E D
A L   Z   D O R P   K   M A R E
L   N E K   M A I S   B O N   L
I N   E R A   D O   T   T   O A
S E N   A R S E N A A L   T R A
K L A P B E S   P L A N T E R

„Dat is merrouw Jansen. Zij is bang dat haar nieuwe hoed verregent en ze heeft geen paraplu bij zich."
Teekening T. Smits

DE ONGELOOVIGE

Hij: „Waarom antwoord je toch altijd op een vraag met het stellen van een andere vraag?"
Zij: „Doe ik dat?"

'T WAS WAAR

Onderwijzer: „Frits — wanneer outstaat er een luchtledige ruimte?"
Frits: „Als een fietsrijder in een spijker rijdt, meester!"

We lazen ergens dat een schrandere man nooit brutaal is tegen zijn vrouw. Hum! Wij voor ons dachten altijd dat schrandere mannen ongetrouwd waren!

KATJESSPUL

Zij had een poesje meegebracht
Tot woede van haar man.
Want 't beestje was nog niet .... nou ja
Hij vond er dan iets van.
Hij viel er over, al was 't niet
In letterlijken zin.
Maar zij koos heftig poesjes kant
En ging er tegenin.
Hij liep de deur uit, vrees'lijk boos
En zoo dat meer wel gaat.
Kwam hij er pas heel laat weer in
In kennelijken staat.
Maar hiermee sloeg hij onbewust.
Een formidabelen flater.
Want daags daarop (poes was nog daar)
Had hij ook nog een „kater".

EDDY

„Toen ik je moeder vroeg een nachtje te blijven, dacht ik er niet zoo gauw aan, dat dat 193½ dag zou duren."
Teekening H. Rotgans

HET GENEESMIDDEL

Ik zou graag een koortsthermometer van u willen hebben!"
„Wat voor een?" vroeg de apotheker.
„O, dat hindert niet — geeft u er een die het beste helpt!"

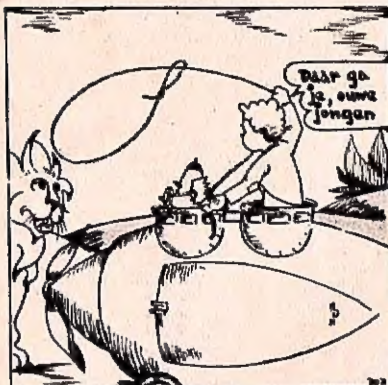

Rechts: „Hebt u ook een bron van inkomsten?" — „Ja, mijn hoed."
Teekening A. Hein

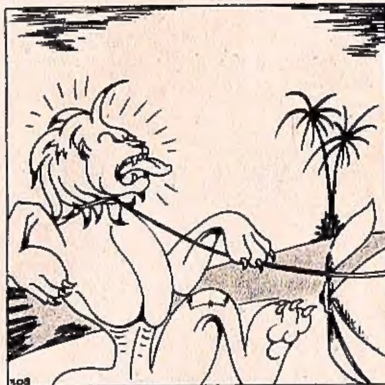

TOMMIE'S AVONTUREN

door PIET BROOS

De leeuw bleef rustig zitten. Die dacht: jullie komen wel te voorschijn als je honger krijgt. Maar Tommie voelde er niets voor om door een leeuw opgepeuzeld te worden. Hij haalde een touw uit zijn zak.

Daar maakte hij een lasso van, even zwaaien en — roef — daar zat het touw al om den nek van het wilde beest. Het brulde van kwaadheid, maakte rechtsomkeert en begon te rukken.

Maar Tommie en de professor hielden het touw stevig vast en daar rolde de „Kameel" in vliegende vaart den zandheuvel af, recht naar het hol van den koning der dieren.

Als de wind verdween deze in zijn woning en Tommie en de professor, die het touw niet vlug genoeg losgelaten hadden, schoten met een vaartje mee en het toestel zat potvast in het hol geklemd.

Dat was een netelige positie, want ze konden niet uit de luchtkokers ontsnappen en ze zagen ook geen kans om de „Kameel" los te krijgen. Wat nu gedaan?

Maar de professor zocht zijn zakken na en vond daar een stevigen blikopener in. Daarmee sneed hij den aluminium wand van het toestel open en toen stonden de twee pechvogels weldra buiten.

Ze probeerden hun toestel weer vrij te maken, maar hoe ze ook hun best deden, er was geen beweging in te krijgen. Ze rukten en trokken, zoodat het zweet hun van alle kanten uitbrak, maar vergeefs.

Het werd donker en de professor en Tommie besloten nu den volgenden ochtend de „Kameel" met hun handen los te werken. Ging dat ook niet, dan moesten ze iets anders bedenken.

Ze zochten een rustig plekje op en ondanks hun pech dachten ze weldra niet meer aan vliegen, woestijnen, zeemonsters en leeuwen.